



CRYSTAL  
SMITHOVÁ



# STŘÍBRNÝ STONEK

PRAVOU LÁSKU NEROZDĚLÍ ANI SMRT



FRAGMENT

# Stříbrný stonek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.fragment.cz](http://www.fragment.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

## FRAGMENT

Crystal Smithová  
Stříbrný stonek – e-kniha  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA



CRYSTAL  
SMITHOVÁ

# STŘÍBRNÝ STONEK

PRAVOU LÁSKU NEROZDĚLÍ ANI SMRT

Copyright © 2022 by Crystal Smith  
Translation © Josef Kalousek, 2022  
Cover images © Volodymyr Nikitenko; Watcharin S; philip openshaw;  
Wojtek Jarco; Sergejus Byckovskis; rangizzz; Brandy Lauer; alfocome; Kondor83;  
NuConcept Dezine / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6005-7

ISBN e-knihy 978-80-253-6015-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6016-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6017-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Mým rodičům,  
Johnovi a Lillian Campbellovým,  
za to, že mě nechali číst si po večerce



*Zasad*  
*I, bav se strachu ránu*

ZEMSKÝ  
OKRAJ

Pevnost Castillion

mýtina Verecundai

Stirijská  
zátoka

Percival

Shromáždění

CASTILLIONSKÝ  
PROTEKTORÁT

Aylward

Sylvis

Morais

Ingram

Padlé město  
Achlev

EBONWILDESKÝ LES

Gaskin

Rozetin  
dům

Hallet

PÁSMO  
PŮLNOCI

De Lena

U Tichého  
kanárka

Greythorne

ŘEKA URSO

Graves

RENALT

Fimbrie

ŘEKA SENTIS

Parik

Calidijská  
zátoka

OSTROVY

Syric





# Žápadní země

v roce 1621



Zásobárna

Castillionova studovna

Hlavní sál

Noční zahrada

Vdoví ostrov

Vesnice Castillion

Ebonwildeský les

Plamenný příkop

Tábor uprchlíků

PEVNOST CASTILLION





# PŘED 13 LETY

**P**řeříkej si lidské ctnosti.

To bylo to poslední, co mu macecha řekla, než na svých červených sáních zmizela v zasněžené dáli.

„Přeříkej si lidské ctnosti, už brzo bude po všem.“

Dominik ji poslechl, a zatímco se napříč zamrzlou planinou zlověstně rozléhaly poslední ozvěny zvonů macešiných sání, začal odříkávat známou litanii. Musel se ji naučit jako trest, když ho v devíti letech chytili s balíčkem hracích karet; otec ho tehdy přiměl stát na židli a nedal mu najíst ani napít, dokud nedokázal všechny ctnosti odříkat bez sebemenšího zaváhání a chyby. Trvalo to celé dva dny.

„Pokora,“ pronesl Dominik a ještě jednou si prohlédl severní panorama, než se obrátil směrem k jihu, „osvobození od pýchy a domýšlivosti.“

Zdvihl lucernu a vykročil do sněhu na své cestě do chmurného Ebonwildekého lesa.

„Sebezapření,“ pokračoval, „oproštění se od pozemských tužeb.“  
Udělal další krok.

Vzduch kolem byl po celou cestu z pevnosti Castillion klidný, jen zlehka rozvíjel světle lemované okvětní lístky stříbrných

mrazokrajek, čnicích k mrazivé obloze. Mrazokrajky kvetou jenom o zimním slunovratu, nejdelší a nejstudenější noci v roce. Za úsvitu beze stopy zmizí... stejně jako on.

Když ale Dominik prošel kolem kvetoucích květin a ocitl se na kraji lesa, vítr se začal zdvihát a metat po něm krystalky sněhu. Zahryzávaly se mu do kůže, jako by to byly roje nějakého zuřivého a ledově chladného hmyzu.

„Statečnost, schopnost snášet bolest a příkoří s odvahou.“

Tehdy Dominik vyjmenovávání ctností přerušil. Vybavilo se mu totiž, co mu macecha řekla, když ho vytáhla z postele.

*Vstaň, chlapče. Tvůj čas nadešel. Neošivej se. Je to veliká čest. Býl ti předurčen velkolepý osud. Celá rodina je na tebe moc pyšná.*

Způsob, jakým ta slova pronesla, se mu nezdál – v jejím obličejí byl patrný drobný náznak úšklebku – a Dominik se nemohl zbavit dojmu, že přinejmenším část z nich byla lež. Zatímco se brodil sněhem, který mu už sahal po lýtka, dál o tom uvažoval.

*Je to pocta, nebo trest? Jsem tady proto, že jsem důležitý? Nebo mě vybrali právě proto, že důležitý vůbec nejsem?*

Ne že by na důvodu nějak zvlášť záleželo, tak jako tak měl dnes v noci zemřít.

Hlavou mu začaly proudit nejrůznější myšlenky. Byla v čase poslední oběti taky taková zima? Cítil jeho praprastrýc taky takové bolení v kostech jako teď on? Je lepší, když je na smrt poslán někdo mladý, koho netíží žádná jiná zodpovědnost vůči vlastním potomkům a komunitě? Nebo je snazší se všeho vzdát až v pokročilém věku, kdy už člověk měl příležitost naplno okusit všechny radosti i strasti života?

Opakováním ctností tyto narůstající pochybnosti zahnal zpátky do temných zákoutí své mysli.

„Čestnost,“ vyšlo z jeho silných a zimou značně znečitlivěných rtů, „upřímnost v jednání. Soudnost: schopnost se moudře a uvážlivě rozhodovat a vyvozovat smysluplné důsledky.“

Tehdy si všiml sigilu vyrytého do tmavé kůry pokřiveného starobylého stromu. V zářezech se utvořila vrstva ledu, díky čemuž se všech sedm nohou vyobrazeného pavouka v měsíčním svitu třpytilo. Byl to symbol začátku konce; jak kolem něj jednou projde, už nebude cesty zpět.

Zastavil se a z očí si setřel horké slzy. Opravdu chtěl splnit svou povinnost. Opravdu chtěl být ztělesněním statečnosti, sebeobětování a udatnosti. Ale opravdu měl také strach, i když se za to styděl.

Smrti se nebál, věděl, že je nevyhnutelná. Obával se ale, že jakmile bude jeho oběť vykonána, hned bude zapomenuta. A stejně tak bude zapomenut i on.

Popotáhl a zamyslel se, zda pro něj vykopou prázdný hrob, jako to udělali pro jeho otce, jehož tělo zůstalo v zavaleném dole, nebo jestli se jeho macecha a nevlastní bratři budou ráno hašteřit nad sušenkami, aniž by jeho nepřítomnost u stolu vůbec zaznamenali. Aby jim ušetřil práci, postavil dokonce sám za sebe pamětní svíčky k oltáři v Noční zahradě.

Dvanáct voskových svíček, jednu za každý rok svého života. Alespoň to si snad zaslouží. Když zemřel jeho otec, macecha jich pro něj nechala svítit všech čtyřicet šest po celý jeden měsíc. Dominik o měsíc ani nestál – bohatě by mu stačil jen jediný den.

Ihned si za svou marnivost sám vynadal. Co mu na tom vůbec sejde? Pohřební obřady mají přinášet útěchu pozůstalým, ne zesnulému. Jeho vůbec nemusí zajímat, jestli pro něj budou zapalovat smuteční svíce nebo jestli mu vedle prázdného hrobu dají pamětní desku.

Upřímně ale doufal, že to pro něj udělají.

V ten moment zaslechl prasknutí; rozhlédl se kolem sebe a uviděl krátký záblesk zrzavé srsti. Nějaké zvíře si jen v téhle zpustlé části lesa právě shánělo potravu. Dominikovy obavy se rozplynuly a on vykročil dál za symbol pavouka.

Mlha se kolem něj zvedala postupně, zprvu se do kotliny snášela téměř nepozorovaně, teď už ale tvořila husté a neprostopupné závoje. Svit hvězd na obloze postupně slábl a slábl, až mu nakonec na cestu svítil už jen skomírající plamen v jeho lucerně a několik málo jisker, co z něj vylétalo. Také vítr byl stále ostřejší a štiplavější, jak se Dominik blížil k potemnělé mýtině, která měla být konečným cílem jeho cesty. Zdálo se mu, že v něm slyší hlasy. Ve zvláštní cizí řeči šeptaly něco, co připomínalo chvalozpěv, jako by tento zamrzlý les byl jejich katedrálou, podepíranou řadami sloupů v podobě borovic a špičatých smrků.

*Vítej, pronesly jazykem, kterému rozuměl, vítej, synu Castillonův.*

Na opačné straně mýtiny stála jako strážná věž stará, zčernalá a pokřivená jabloně, její holé větve se zatížené sněhem skláněly dolů k zemi.

Dominik se neustále otáčel a snažil se nastražit všechny smysly – díky tomu ještě intenzivněji cítil své omrzlé prsty na nohou, ale také slyšel skřípot namrzlého listí a v husté mlze viděl první obrysy obličejů.

Celý roztřesený sklonil hlavu, aby nemusel přihlížet tomu, jak ho přízraky obkličují.

„Přišel jsem za Verecundai – Sedmerem zahanbenců,“ vykřikl Dominik a snažil se působit statečně, „ukazte se!“

*Jsmo tvorové temnot, odvětil mu šeptem chór disharmonických hlasů, zhasni své světlo, a my za tebou přijdeme.*

Otevřel dvířka lucerny, ale než stačil plamen uvnitř sfouknout, zaváhal a upřeně se do něj zahleděl. Pokud se ta stvoření opravdu bojí světla, bylo to to poslední, co jej před nimi a vykonáním rituálu ještě mohlo zachránit.

Verecundai bývali kdysi lidé. Mocní mágové a jedni z nejoblíbenějších Empyreiných služebníků. Když se ale spikli, v touze se sami stát bohy, potrestala je hroznou kletbou: nezemřeli, ale zároveň ani nebyli živí. Po zbytek věčnosti měli existovat jen jako přízraky žijící ve stínu.

Byl to Marcellus Castillion, krvavý mág a Dominikův předek, kdo je uvěznil na této holé a osamocené mýtině uprostřed Ebonwildeského lesa. Poté prohlásil, že vždy jednou za několik set let se sem o Zimním slunovratu vrátí a obětuje jeden jeho mužský potomek, aby tak nadále udržel přízraky uvězněné a zajistil dalším generacím hojnost i mír.

Přeříkej si lidské ctnosti. Tentokrát si to v hlavě řekl Dominik sám. Byl to jeho zvyk v situacích, kdy byl smutný, vystrašený, nebo udivený a nevěděl si rady. Začal u skromnosti a přes sebezapření, statečnost a čestnost se rychle dostal až k soudnosti. Jak jen je to dál? Zavřel oči a usilovně zapátral po zbývajících ctnostech ve své paměti.

*Poslušnost, vzpomněl si, poddání se zavedené autoritě.*

Hnán touto poslední ctností chlapec odhodil svůj strach a světlo v lucerně uhasil.

Přízraky se před ním začaly postupně zhmotňovat jako spletnence stínů. Byly o dost vyšší než Dominik a linula se kolem nich hustá mlha, skrze kterou byly jejich rysy jen stěží zřetelné. Vidět je bylo vždy jenom v krátkých záblescích – sem tam zahlédl nelidsky dlouhé prsty, nelidsky špičaté zuby, nebo nelidsky černé oči –, než je mlha opět pohltila.

*Teď už nás vidí?* ptaly se hlasy navzájem. *Ví, co jsme zač?*

„Dobře vím, co jste zač,“ řekl Dominik. „Jste kacíři, co zradili Empyreu a ukradli sami pro sebe kus jejího božského světla.“

*Ach.* Mlha se začala čerit a ozýval se z ní tlumený ruch, jako by se přízraky o něčem bavily mezi sebou. *Ví ale, co je zač on sám? Ví, proč je teď tady?*

„Jsem Dominik Castillion, syn Benthama Castilliona. Jako mnozí mí předkové i já přicházím jako oběť, která zajistí, že zůstanete nadále uzavřeni v tomto vězení.“

*Oběť?* pronesly hlasy překvapeně. *Tohle není žádná oběť.*

„Pokud to není oběť,“ odvětil jim podobně překvapeně, „tak co tedy?“

*Zkouška.*

Zkouška? Castillionská krev měla být pečeti, která je a jejich zlobu udrží v tomto lesním vězení. Tak to stálo ve všech knihách. Tento rituál už v průběhu staletí podstoupily tucty příslušníků Castillionova rodu. A doposud se z něj žádný ještě živý nevrátil – co by to tedy mohlo být za zkoušku?

„Tomu nerozumím,“ řekl. „Přišel jsem sem zemřít.“

Verecundai se ho svými umrleckými hlasy zeptali: *Přeješ si snad zemřít?*

Přes všechny své předchozí snahy odolat pokušení na ně Dominik okamžitě vychrlil odpověď: „Já nechci zemřít. Nechci být zapomenut. Já chci žít. Žít a zůstat ve vzpomínkách ostatních.“

*Natáhni ruku, synu Castillionův.*

Dominik udělal, co mu stíny řekly, a ony kolem jeho otevřené dlaně začaly kroužit a spojovat se, až na sebe nakonec vzaly podobu stříbrno-černého pavouka se sedmi protáhlýma nohama, ostrýma jak čepel nože. Pavoukovo břicho zevnitř matně zářilo, jako by se díval na polární záři přes mléčné sklo. Dominik se



otřásl, když mu pavouk vlezl do rukávu, přelezl mu podél paže k rameni a přes hrud' pak přímo na srdce.

Když ho pavouk kousl, dal se chlapec do křiku. Čím víc se mu jed začal rozlévat po těle, tím křičel pořád dál a ještě hlasitěji. Zkroutil se bolestí a modlil se, aby si pro něj smrt co nejrychleji přišla.

*Vytrvalost*, připomněl si, zatímco si rukama svíral břicho a všude kolem sebe kašlal krev. *Setrvání na správné cestě bez ohledu na bolest*. Jeho krev ve sněhu tvořila točité cestičky, které se jako hadi táhly přes mýtinu až ke kmeni stromu, po kterém vyšplhaly a skrz jeho korunu dotekly až na samou špičku její nejdlejší větve. Na té větvi vykvetl osamělý, bílý květ, který záhy zase uvadl, avšak hned pod ním zase vyrostl plod.

Když se to všechno přehnalo, zůstalo na větvi starého stromu viset jedno nádherné jablko. Dominik si připadal jako v transu, došel až ke stromu, zvedl ruku a utrl plod od stopky. Jablko bylo dokonale symetrické, kulaté a zralé, mělo sytě červenou barvu, jako krev.

*Jez*, pobídly ho hlasy.

Dominik se do jablka zakousl.

Ovoce bylo sladké s jemnou příchutí soli a mědi. Jakmile spolkl první sousto, začaly se mu hlavou honit podivné myšlenky a obrazy. Hlasy lidí, které neznal, se mísily s výjevy z míst, na kterých v životě nebyl. V tom kaleidoskopu zvuků a barev se mu zdálo, že se mu zem pod nohama otáčí pozpátku, zatímco hvězdy na obloze se začaly přesouvat, dokud osm z nich nevytvořilo dokonalou kružnici s měsícem uprostřed.

Najednou viděl, jak něčí ruce zlatým inkoustem čmárají po hvězdné mapě a spojují právě tyto hvězdy do souhvězdí ve tvaru pavouka. *Aranea*, napsaly pak vedle obrazce. *Pavouk*.

Dále viděl, jak se sedm mágů vydalo na pouť skrze nezkročenou divočinu, aby našli dítě, které se pod touto prazvláštní konstelací hvězd narodilo – dívku s ebenově černými vlasy, rty červenými jako růže a duší čistou jako sních. Její jméno bylo Vieve.

*Empyrea si tě vybrala, řekli jí mágové.*

Budeš její dědičkou.

První královnou nového, dokonalého světa.

Vzali ji s sebou zpět do své hvězdárny, kde se dlouhá léta pod jejich dohledem a věčně hvězdnou oblohou učila ovládat magii. Tok času byl zaznamenáván posunem ozubených koleček v jejich obřím planetostroji, ve kterém mosazné modely planet obíhaly kolem zářivého slunce vylitého ze zlata se stejnou oddaností, jakou své hvězdné Bohyni prokazovali mágové.

Nejmladší z mágů se jmenoval Adamus a byl sám ještě chlapec. Dívka ho přitahovala a on zase přitahoval ji. Jako dvě větve jednoho stromu i oni společně dosáhli dospělosti. Oplývali nevidanou kouzelnou mocí i mladistvou krásou a navzájem se skvěle doplňovali, jako dvě části jednoho celku.

*Pokud mám být královnou, řekla mu, pak ty musíš být mým chotěm.*

*Dej mi to příkazem, má královno, odpověděl jí septem. Já tvé přání vyplním.*

Když nadešel den Vieveina nanebevzetí, Dominik sledoval, jak mágové dívku oblékli do oděvu z nejkvalitnějšího hedvábí a sepnuli jej broží ve tvaru pavouka. Na čelo jí pak nasadili stříbrnou korunku a vydali se s ní na lesní mýtinu. Nad hlavami jim zářily hvězdy ve stejném postavení jako v den jejího narození. Její milovaný mladý mág ji pak dovedl do středu mýtiny, načež zaujal své místo po boku ostatních učenců, kteří ji mezitím obestoupili v kruhu.

Začala odříkávat naučené zaklínadlo, odepnula si brož a píchla se s ní do prstu, aby z ranky mohla nabrat kapku své krve a magii obsaženou v této kapce pak upříst do vlákna. Každý z mágů pak učinil totéž a Vieve z těchto jednotlivých výtažků vytvořila stříbřité spletnice, ve kterých se jejich esence spojily v jednu a znásobily svou sílu.

Hvězdy nad nimi se začaly třást a vycházely z nich oslnivé blesky, které nejprve proudily do těl mágů, ze špiček jejich prstů pak do jednotlivých vláken kouzla. Dívka celá zářila, jako by sama byla stvořena ze svitu hvězd.

Na obloze se ozval výkřik a mezi nazelenalými mraky se začal rýsovat tajemný tvar.

Empyrea přicházela.

Její křídla se táhla přes celý horizont, z jejich kopyt sršely do všech směrů blesky. Zvedla svou koňskou hlavu a vydala další výkřik, který Dominikem otrásl. Učili ho, že Empyrea se krátce po stvoření země dotkla jejího povrchu a že v tom místě pak z její lásky a božského světla vzešlo lidstvo. Víc se snad ale ani myslit nemohli; čím blíže byla Empyrea k zemi, tím jasnější bylo, že se v plamenech, které měla namísto očí, neskrývá nic jiného než *nenávisť*.

Nesestupovala do jejich světa, aby ho spasila, nýbrž vyplenila. Nepřišla nic nového vytvořit, nýbrž zničit vše stávající.

Vieve zůstala nevěřičně stát, vlákna jejího kouzla plápolala jen tak ve vzduchu, takže kouzlo zůstalo nedokončeno.

*Ne!* Dominik se pokusil dívku výkřikem varovat, byl však jen nečinným pozorovatelem a výsledek nemohl nijak ovlivnit. Mladý mág Adamus ovšem oči otevřel, jako by snad to varování zaslechl. Vystoupil z kruhu ve snaze Vieve zachránit.

Bylo však příliš pozdě.

I zbývajících sedm mágů pochopilo Empyreiny skutečné záměry a vytáhlo své meče z pochev.

Brzy bylo po všem. Empyreina křídla se rozplynula do oblak, také bití blesků ustalo a i vítr se uklidnil, zatímco trhlina na obloze se sama uzavřela dřív, než skrz ní Bohyně stačila projít.

Uprostřed mýtiny ležela bez známek života Vieve. Zabita mágy, kteří ji vychovali, milovali a všemu naučili, aby ji Empyrea nemohla zneužít coby zbraň ke zničení lidstva.

Adamus se doplazil doprostřed kruhu a vzal Vieveino polámané tělo do náručí, zatímco její oči zíraly nevidomě k nebesům. Uchopil pavoučí brož, ze které dosud vyzařovaly zbytky propůjčeného hvězdného svitu, a bodl se s ní do prstu. Potom se plný hněvu obrátil na zbývajících mágy a vznesl nad nimi kletbu:

Jako jste vy vzali mně, vezmu i já vám. Nezemřete, ale nebudete ani žít. Po této zemi budete kráčet až do jejího zániku, kdy se já a má láska opět narodíme a shledáme, abychom jako král a královna vládli novému Empyreině světu, prostému bolesti a smrti.

*Věrnost, pomyslel si Dominik při pohledu na truchlícího muže, neochvějná oddanost přes veškerá příkoří.*

Všech sedm mágů vykřiklo zděšením, jak se jejich těla začala rozkládat, oni se dali do pohybu a přihlížejícího Dominika zakrátko obklíčili. Nemohl popadnout dech, po celém těle cítil mrazivou zimu a svět kolem něj se propadl do temnoty.

To poslední, co slyšel, než ztratil vědomí, bylo: *Dlouhé čekání je u konce. Konečně se vrátili.*

Když se Dominik probral, ležel na sněhu tváří k nebi. Po vichru nebylo ani památky. Také bílé přízraky beze stopy zmizely. Všude panovalo ticho a klid.

Že by usnul na sněhu? Moc smyslu to nedávalo – jaké jiné vysvětlení se ale nabízelo? Věci, co předtím viděl, mu nešly na rozum. Určitě to musely být sny. Nebo spíš noční můry.

V rukách ale svíral nakousnuté jablko. Na vrstvě namrzlého sněhu pořád zářivě svítila jeho lucerna. A vedle ní ležela brož ve tvaru pavouka, kámen v jejím středu stále ještě vydával slabou záři.

Bylo to skutečné. Opravdu vešel do Ebonwildekého lesa, stanul tváří v tvář tamním přízrakům a vyšel živ.

Dost se ale změnil.

Sníh už mu nepřipadal tak studený, vzduch se zase najednou nezdál až tak štiplavý. A když se dostatečně soustředil, pořád v uších slyšel chraplavý šepot hlasů.

Oblohou začaly prostupovat první sluneční paprsky a celou louku lemovaly seschlé okvětní lístky povadlých mrazokrajek. Nejdlejší noc roku byla u konce. Ode dneška se budou noci postupně zkracovat.

Zabralo mu téměř celý den, než se lesem prodral zpátky k pevnosti Castillion, vystoupal po skrytých serpentínách na západní straně hory a prošel tajným vchodem skrze bludiště tuneľů a jeskyní, nad nimiž se Dominikovi předci rozhodli zbudovat své sídlo. Uvnitř se ale rozléhalo hrobové ticho. Nevítali ho žádní psi. Žádní podkoní ze stájí. U vrat dokonce ani nebyly žádné stráže.

Všichni stáli shromáždění na nádvoří a postupně se skleslými výrazy ve tvářích vcházeli a vycházeli z Noční zahrady. Dominikovy přítomnosti si jako první všiml jeden ze strážců: „Pane Dominiku, díky hvězdám, že jste tady. Když jsme našli Její Jasnost a po vás nebylo ani vidu, obávali jsme se nejhoršího.“ Když si Dominik sundal čepec, strážce zůstal stát s otevřenými ústy.

„Co se vám to stalo s vlasy? Některé pramínky máte úplně bílé, jako sníh!“

„Moje vlasy?“ řekl Dominik nepřítomně, jako by ten poslední komentář sotva zaznamenal. „Její Jasnost?“ zeptal se zmateně.

Strážce vedle něj poklekl a soucitným hlasem pronesl: „Ano, chlapče. Je mi líto, že vám to musím oznámit právě já, ale vaše nevlastní matka dnes časně ráno zemřela. Našli jsme ji umrzlou na sáních, jen kousek od vesnice.“

Dominik se rozběhl směrem ke skleníku a každého, kdo mu stál v cestě, nevybíravě odstrčil stranou. Voják běžel hned za ním, měl obavy o chlapce, kterého již v tak útlém věku čeká odpovědnost za chod celé provincie, navíc bez rodičovských vzorů.

Macešino tělo bylo pro truchlící vystaveno pod skleněným dómem Noční zahrady, obklopené kruhem dvaatřiceti zapálených svíček, jednou za každý rok jejího života.

Strážce nevrle prohodil: „Nikdy se netěšila dobrému zdraví. Ani dobré náladě.“ Vzápětí ale zavrtěl hlavou: „Omlouvám se. O mrtvých by se mělo mluvit jen v dobrém.“ Pak ještě dodal: „Jakmile budete připraven začít dávat rozkazy, vězte, že budeme stát za vámi.“

„Již jsem připraven,“ odpověděl bez zaváhání Dominik a vydal svůj první dekret. „Čas truchlení skončil,“ řekl, „odneste její tělo.“

„Co s ním máme udělat?“ zeptal se jiný z přihlížejících zbrojnošů.

„Najděte nějakou jámu,“ odpověděl mu Dominik stroze, „a do té tělo hodte.“ Potom jednu po druhé všechny smuteční svíce sfoukl.



ČÁST PRVNÍ  
S úderem půlnoci





Aurélie  
10 dní do zimního slunovratu  
1621

**Z**uby jsem se téměř dotýkala jeho hrdla. Jeho kůže byla cítit po soli, jak se na ní tvořily lesklé kapky potu. A pod tou kůží mu v krční tepně proudila krev. Slyšela jsem, jak ke mně promlouvá, naléhá, prosí za vysvobození. Abych prokousla tu křehkou bariéru a nechala si čarovnou, horkou krev stékat po rtech, jako nějaký zvláštní druh polibku. A já chtěla její přání vyslyšet.

Ach, jak moc jsem chtěla.

„Aurélie.“ To slovo nebylo téměř slyšet, přesto ve mně zvláštním způsobem zarezonovalo, jako nota zahraná na špatně naladěnou strunu. Těsně před zasazením smrtelné rány jsem se na jednu zastavila a nad tím jménem se zamyslela.

To je *moje* jméno.

Sjela jsem po jeho krku až k ampulce s krví, která mu visela zavěšená na šňůrce u hrudi. Hned jsem věděla, o co se jedná. Dobře jsem znala ten pach.

To je *moje* krev.

Pustila jsem ho ze sevření, chytila ampulku a prudce s ní šklubla, až se šňůrka přetrhla a zůstala mi v ruce. Poté jsem upřela zrak na muže, který ampulku ještě před chvílkou vlastnil. Oděný byl do purpurového pláště, bílého brokátového kabátce

a černých rukavic z jehněčí kůže; jeho oči byly tmavě hnědé, zatímco jeho vlasy měly barvu jako led.

Dominik Castillion.

Náhle jsem přesunula svou pozornost k našemu okolí. Nebyli jsme tu totiž sami – ať už to *tu* bylo kdekoliv. Kolem nás stál kruh diváků; někteří byli oblečení jako státníci, jiní zas jako vojáci. Všichni na sobě ovšem měli castillionskou livrej. Stáli jako zamrzlí a jen na mne zírali, jako hmyz chycený v pavučině, omráčený nebo příliš vyděšený, než aby se pohnul.

„Klid,“ řekl Castillion, nebyla jsem si ovšem jistá, jestli tím mluvil ke mně, nebo k našemu obecenstvu.

„Kde je Zan?“ zeptala jsem se sípavým hlasem a popadla jsem ho za plášť. „Tak kde je?“

Jeden z mužů z kruhu kolem nás vykročil vpřed a sáhl po jílci svého meče.

„Ne,“ řekl Castillion. „Držte se zpátky. Mám všechno pod kontrolou.“ Castillion opatrně sundal mé ruce ze svého pláště. „Aurélie,“ pokračoval pomalu. „Vím, že je to divné. Že jsi vystrašená a že máš spoustu otázek. Všechny je zodpovím, slibuji. Ale nejdřív musíš nechat mé strážce odejít ze zahrady. Nech nás odvést raněné na ošetrovnu, potom spolu můžeme mluvit tak dlouho, jak bude třeba. Necháš nás? Prosím? Určitě už nikomu dalšímu ublížit nechceš.“

Naklonil hlavu na stranu, já se otočila tím samým směrem a na zemi za sebou jsem uviděla tři sténající muže. Jeden si držel ruku na hrudi, druhý měl na hlavě řeznou ránu, ze které mu stékala krev do očí. Ten poslední si pak držel ruku u krku a mezi prsty mu protékala krev.

„To jsem nebyla já,“ nevěřila jsem svým očím. „To jsem nemohla být já.“ Zkusila jsem si otřít ruce o rubáš, ale ve výsledku

jsem měla ruce ještě víc zakrvácené než předtím. „Takhle to není správně. Tohle nemůže být skutečné.“ Jenže tohle bylo skutečné, má skleněná rakev stála na podstavci jen o kousek dál, otevřená a nakřivo.

Nenacházeli jsme se ve Shromáždění, kde v lavicích tamní svatyně ležely pozůstatky mágů, které zabil po svém vlastním výstupu z rakve Cael, ovšem až na ty kostlivce to tu vypadalo dost podobně. Byla to hrůza. Hotový výjev zkázy. A všechno to bylo *moje* dílo.

Ucítila jsem, jak se někdo dotkl mé paže: „Aurélie...“

„Nesahej na mě!“ vykřikla jsem a vymanila jsem se zpod Castillionova doteku. „Běž ode mě pryč!!“

„Počkej přece –“

„*Zmiz!*“ máchl jsem paží. Sama jsem nevěděla, jestli to měl být útok, nebo jen snaha ho odehnat. Tak jako tak do něj ovšem magie, vyvolaná prolitou krví vojáků, udeřila se silou vichřice a mrštila s ním do skupinky přihlížejících. Když se postavil zase zpátky na nohy, byl v jeho obličejí poprvé vidět náznak obav.

Pak krátce přikývl, obrátil se k nejbližšímu muži a řekl: „Odeveď je pryč. Nikdo další tohle nesmí vidět, s nikým o tom nesmíte ani mluvit. Rozumíte?“

Když se nikdo z diváků ani nehnul, Castillion pokračoval: „Tohle je na mou zodpovědnost. Postarám se o ni. Jenom potřebujeme trochu volného prostoru, jasné? Pokud možno co nejvíc.“

Jak se ženy a muži z kruhu začali rozcházet, padla jsem sklíčeně na kolena, se zakrvácenýma rukama na klíně a se šňůrou od ampulky omotanou mezi prsty.

„Aurélie,“ řekl Castillion a klekl si vedle mne, „vyprovodím je ven. Budu pryč jenom chvílku. Věď, že budeš v bezpečí. Tady v Noční zahradě se ti nemůže nic stát.“

Během pár vteřin byl skleník – Noční zahrada totiž byla jeden obrovský a spleťitý skleník – najednou zcela prost života. Kromě mne, pokud se tedy za živou můžu vůbec považovat.

Dveře za sebou zavřeli na západku.

Nebyla to typická zahrada. Rostlo v ní mlází bříz a stříbrno-zelených smrků, lemované květinami, které běžně kvetou jenom v noci. Ze zavěšených košů trčely gardénie a petklíče, zatímco podpěrné pilíře byly celé pokryté květy měsíčního kvítí, širokými přinejmenším pět palců. V jejich větvích hořely bílé svíce, zasazené do podstavců ze ztvrdlého vosku. Nad našimi hlavami tvořily rozkvetlé vistárie nezvyklou klenbu, zatímco pódium bylo z obou stran lemované vázami plnými stříbrných stonků a dosud pevně zavřených pupat mrazokrajek, které se svým květenstvím trpělivě čekaly až na Zimní slunovrat. Už teď ale byly na jejich průsvitných lístcích patrné tenké, bílé žilky, které se pod jejich povrchem táhly jako nějaká pečlivě utkaná pavučina.

Podle těchto květů se dalo soudit, že do Zimního slunovratu zbývá jen pár týdnů.

Uprostřed zahrady se tyčila socha z bílého mramoru, vysoká alespoň dvanáct stop, která znázorňovala muže a ženu v pevném objetí, přičemž každý z nich měl na čele hvězdnou svatozář. Skoro to vypadalo, že dílo zachycuje pudovou vášeň, nebýt nože, který ženě trčel ze zad. Nemělo reprezentovat lásku, nýbrž její krutý a násilný konec.

Sochám u nohou autor vytesal bílé jablko. To napříč zasáhl jeden cákanec krve, takže teď vypadalo, jako by se kámen z jeho povrchu začal odlamovat a pod ním se odhalovala skutečná barva ovoce. Na obloze nad námi, viditelné přes skleněnou kopuli, se zablýsklo několik hvězd.



Skoro je to až vtípné, pomyslela jsem si, že jsem právě unikla z jednoho skleněného vězení, jen abych se rázem ocitla v jiném.

Vzpomínky na to, jak jsem se do rakve dostala, byly zvláštní – celé jsem to viděla ze dvou různých perspektiv slitých dohromady. Jedno mé já leželo v rakvi, zatímco to druhé stálo nad rakví a vše sledovalo. Pak si mé druhé já sundalo cosi z krku a vtisklo to tomu prvnímu do ruky. Prsten. Zanuť prsten.

Ale kde je teď?

Sehnula jsem se nad rakví a špičkami prstů jsem ohmatala celý její vnitřek, poté jsem se přesunula na mramorovou podlahu, kde jsem si při hledání ve vlastní nešikovnosti namočila prsty v cákancích krve. Chvíli jsem se ve všem tom nepořádku přehrabovala, než jsem zaslechla uvolnění západky následované vysunutím dveří do skleníku a sérií těžkých kroků směřujících směrem ke mně.

Přes rameno jsem se na Castilliona ohlédla: „Kde je? Kde je můj prsten?“

„Ani nevím, že jsi nějaký prsten měla,“ pokrčil rameny. „Rozhodně ti ho nikdo neodcizil ve spánku. Když jsme tvou rakev vyzvedli ve Shromáždění, byla zapečetěná a tak zůstala, dokud jsi z ní nevstala. Pojd’...“

Natáhl ruku, jako by mi chtěl pomoci zpátky na nohy, já před ním ale se zavrčením ucukla. „Drž se zpátky,“ varovala jsem ho, zároveň s tím jsem si vzpomněla na vojáky, které jsem před chvílí zranila a jejichž krev dosud tvořila na podlaze drobné kaluže.

„Já z tebe nemám strach,“ řekl Castillion tiše, jako by mi snad četl myšlenky. „Byla jsi jen vystrašená. Zmatená. Nijak tě za to nesoudím, Aurélie. Ani nikdo z ostatních, co tomu tady byli svědky.“

Skoro jsem se zasmála. „Máš štěstí, že jsem tě tady před jejich zraky nezabila,“ řekla jsem. „Protože jsem chtěla. Chtěla jsem tě zabít, tak jako tvé vojáky.“

„Nikdo z mých mužů nezemřel,“ opravil mne. „Několik jich má těžká zranění, to ano, ovšem přežijí. A klidně by to udělali znova, do posledního a bez námitek.“

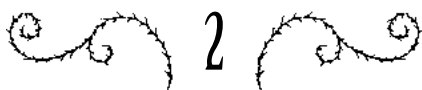
Castillionovu nabídnutou ruku jsem ignorovala a neobratně se na nohy zvedla sama, aniž bych z něj spustila zrak. Když jsme se setkali naposled, uzavřeli jsme dohodu: já ho zachráním před utonutím, pokud mne pak spolu se Zanem vzkřísí z hrobu. Zanu teď ale nebyl, takže mi bylo záhadou, proč dodržel své slovo a nenechal mě v té rakvi navěky hnít. Klidně to tak mohl udělat. Měl to tak udělat.

„Proč?“ zeptala jsem se ho konečně.

„Důvěřuji mi. A já jim řekl, že můžou důvěřovat i tobě.“

„Jenže mně nemůžete důvěřovat,“ oponovala jsem, „protože kdyby se ukázalo, že jste Zanovi nějak ublížili...“

„Valentinovi jsem nezkřivil jediný vlas. Několikrát jsem ho sem dokonce pozval, dnešek nevyjímaje, on ovšem vždy dost nevybíravě odmítl.“ Soucitně se na mne podíval a dodal: „Tvůj princ si pro tebe nikdy nepřišel.“



## Zan Zimní slunovrat 1620

**M**oje babička o Slunovratu vždycky zavěšovala na dům věnovcoví ze šalvěže a routy, aby odehnala zlé duchy – a ty ten svátek strávíš v kobce, jako bys byl sám nějaké strašidlo.“

Jasmínin silný hlas se v tiché a tmavé kryptě rozléhal jako bití kladiva o kovadlinu. Zan jen zamručel a obrátil se k světlu její svíčky zády. Jeho vlastní svíce dohořela už před několika hodinami. „Slunovrat?“ zeptal se s rozmrzelým výrazem ve tváři.

„Moc mě nepřekvapuje, že ani netušíš, co je za den,“ řekla suše, „Lorelai a Delfínie pro tebe nachystaly trochu chleba a uzené šunky, já zas nechala Madroně ve stáji balík sena. Žádná hostina to sice není, ale lepší něco než nic.“ Jasmíně u nohou zacinkaly lahve, ona se na ně podívala a zamračila se: „Víno se k jídlu ovšem podávat nebude. Někdo totiž dočista vymetl místní vinný sklípek.“

„Říkalas, že jsou to i Auréliiny lahve,“ rukou si zakryl oči, aby se vyhnul světlu svíčky i Jasmínině nevraživému pohledu, „určitě by chtěla, abych je dostal já.“

„Spíš by chtěla, abys jimi dostal přes tu svou natvrdlou hlavu.“ Svou pozornost přesunula ze Zana, usazeného na piedestalu Auréliina kamenného sarkofágu, a zahleděla se do výklenku,

kde se nacházel zbytek její schránky, „U všech hvězd. Tohle jsi tady dole celou tu dobu dělal?“

Kamenná deska, která zakrývala Auréliiny pozůstatky byla holá – moc neladila k ostatním rakvím lemujícím prostřední vestibul, do kterých byly vytesány nejrůznější propracované obrazce. Takhle to nemohl nechat; byl přece umělec. Jeho obvyklým pracovním nástrojem sice byl kreslicí uhel, věděl toho ovšem dost o malování, aby místu jejího posledního odpočinku dodal alespoň *trochu* důstojnosti.

Vyobrazil ji tak, jak vypadala v Den stínů, kdy naposledy vydechla: u spánků se jí vlnily její tmavé vlasy a její dlouhé oční řasy příkře kontrastovaly s narůžovělými tvářemi. Na rtech pak měla blažený úsměv. Dodal ještě pár detailů: plátky krvavého lístku, které se kolem ní snášely jako sněhové vločky, mnoho-  
cípé hvězdy, které se jí leskly ve vlasech a za hlavou, a hustý porost temných kvítků, které jako by jí rostly přímo pod nohama.

*Slunovrat*, pomyslel si, zatímco si své dílo prohlížel. *To už uběhlo šest týdnů?*

„Co je tohle?“ zeptala se Jasmína a ukázala na Auréliiny ruce. „Proč drží v ruce... pavouka?“

„Měla to být květina,“ řekl podrážděně, „zatím je to jen takový hrubý náčrt. Dokončené to pak bude vypadat líp.“

Popravdě si ani nepamatoval, že něco takového namaloval. A opravdu to trochu připomínalo pavouka. Některá vína místních mnichů byla zjevně opojnější než jiná.

„S trochou cviku by ses klidně mohl živit paděláním dokladů. Až na tu nedokončenou květinu,“ vyjádřila Jasmína jemným hlasem jeho dílu obdiv, „vypadá ta malba jako živá.“ Pak si Zana důkladněji prohlédla – byl rozčuchaný a pobledlý, měl pytle pod

očima a oblečení měl celé od hlíny a barev – a podrážděně si povzdechla.

„Je až šokující, že se ti to ve tvém současném stavu povedlo.“

„Pod parou mi to jde líp,“ pokrčil rameny.

„Musíš odsud vyjít ven,“ řekla Jasmína, „umýt se. Převléknout. Najíst.“

„Ještě to není hotové,“ zavrtěl odmítavě hlavou. „Konrádovi to nemůžu ukázat, dokud –“

„Konrád už tu není,“ odvětila mu Jasmína. „Spolu s Kellanem odjeli už před několika týdny do Syricu. Já sama se dnes v noci vracím k Tichému kanárkovi. Pak už tady zůstaneš jen ty sám s mrtvými.“

Zan se zarazil.

„Několika týdny?“ zatvářil se vyčítavě. „Mohli alespoň počkat, než –“

„Nemohli si dovolit čekat. Renalt teď čekají těžké časy. Konrád je král, bez ohledu na smutek, který teď prožívá. Svě pocity teď musí dát stranou a *kralovat*.“

„Ty se mě tu pokoušíš srovnávat s osmiletým děckem?“ Zvedl plechovku s černou barvou a zklamaně si povzdechl. Byla prázdná.

„Já se o nic nepokouším, já tě přímo srovnávám.“

„Moje země mě už nepotřebuje; teď má Dominika Castilliona.“ Zvedl jednu dosud neotevřenou plechovku a malým nožem se pokusil dostat pod její víčko.

Jasmína mu nůž vytrhla z ruky. „Tohle je tak směšné,“ řekla. „Vidět tě takhle Aurélie, tak by –“

Jak zaslechl to jméno, Zan si instinktivně přiložil ruku na hrud' a pod látkou nahmatal ampulku s ostrými hranami. Kolem krku mu v ní jako závaží visely poslední zbytky Auréliiny

krve, jako tekuté ztělesnění jeho zoufalé touhy a trýznivých pochyb.

V hlavě pořád slyšel její hlas, tichý šepot.

*Přijď a najdi mě.*

Naděje představovala spoustu nebezpečí. Byla jako lano, zdánlivě nabízející záchranu, když však po něm člověk vylezl, mohl se snadno ocitnout na okraji jiné, ještě hlubší propasti.

Zázraky uměla dělat Aurélie, on ne. To ona vládla vši tou nesmírnou mocí a duchapřítomností nezbytnou k jejímu užívání. Zan nepochyboval, že kdyby byl v kobce pod Shromážděním zazděn *on*, Aurélie by se nezastavila před ničím, dokud by jej odtamtud nevysvobodila. Neznala strach a její vůle byla tak silná, že chybělo jen málo, aby prolomila zákony vesmíru a upravila si jej dle vlastních představ.

Do jeho života vtrhla jako padající kometa, celá rozzářená a plná energie, a celý svět převrátila vzhůru nohama. Měl pocit, že v jeho nitro probudila něco, o čem ani sám nevěděl, že v sobě má. Poprvé za celý svůj život si uvědomil svůj plný potenciál. Když stála po jeho boku, byl náhle plný odvahy a sebejistoty, s ní neměl pochyb, že by dokázal vést oddíly vojáků do boje, že by dokázal rozhodovat o osudu celého národa, že by dokázal být dobrým králem.

To všechno ale dokázal jen díky ní. Jakmile o ni přišel, všechny jeho obavy a úzkosti se zase vrátily, ještě silnější než kdy dřív.

V hlavě jako by ji pořád slyšel. *Přijď a najdi mě.*

*Ne* – Aurélie je mrtvá. Tohle je jen iluze. Trik. Lež převlečená za naději. Jestli tuhle představu nedostane z hlavy, hrozí, že jí úplně podlehne.

V ten okamžik začaly hodiny ve věži odbíjet celou – byla půlnoc. Zvuk ze zvonice pronikl až do podzemní kobky, ještě

zesílený, jak se odrážel od kamenných zdí. Každý úder zvonu způsoboval jeho alkoholem posílněné mysli nesmírnou bolest. Oběma rukama se opřel o zeď a z plna hrdla se rozkřičel: „U krváječících hvězd, *zmlkněte!*“

Zvony se zastavily, jako by jeho povel poslechy.

Jasmína pozvedla obočí. „Už jsi skončil?“ zeptala se po asi minutové odmlce.

„Budu potřebovat víc barvy,“ zamumlal.

„Teď bys nejvíc potřeboval,“ oponovala Jasmína, „vytáhnout si hlavu z vlastního zadku.“

„Jsem v pořádku,“ odsekl jí Zan.

Jasmína si podrážděně povzdechla: „Jídlo pro tebe nechám v kněžské spižárně. Jestli ho necháš zkazit, Lorelai ti to nikdy neodpustí. A hlavně tady dole neumři, to by zase Aurélie nikdy neodpustila mně.“

Zan se k ní obrátil zády a dál si prohlížel svou rozpracovanou malbu. *Tak to už je pozdě*, pomyslel si. *Já už v podstatě mrtvý jsem.*

Probudilo ho světlo: pomalu se pohupující plamen svíčky, kterou držela v rukou postava stojící na opačném konci místnosti. Zan zmateně zamrkal a bolavou hlavu zvedl z vlastních dlaní, které použil jako polštáře. Zase musel usnout, jenže na jak dlouho? Vybavil si, jak mu sem dolů předtím přišla Jasmína vyhubovat, nebyl si ovšem jistý kdy – a zda *vůbec* – odešla. Že by se zase vrátila?

„Jasmíno,“ řekl rozespale, zatímco si mnul oči, „dobrá. Vyhrála jsi. Jdu nahoru.“

Světlo se na úpatí točitého schodiště nakrátko zastavilo, nedostalo se mu ovšem žádné odpovědi.

Zan se s obtížemi postavil na nohy, všechny končetiny měl zatuhlé a bolavé, několikrát se mu povedlo uklouznout na

rozházených prázdných lahvích, takže se raději jednou rukou opřel o zeď. S občasným zanáváním následoval slábnoucí světlo, jak svíčka na schodišti stoupala stále výš a výš, jako by ho chtěla varovat, že když si nepospíší, bude si cestu z krypty muset najít v absolutní tmě.

„Jasmíno,“ zavolal znovu, „vždyť povídám, že už *jdu*. Klidně můžeš zpomalit.“ Když světlo postupovalo stále stejným tempem, prohodil pod vousy pár sprostých slov. Ta ženská je učiněný tyran.

Když vešel do svatyně Stella Regina, panoval uvnitř nezvyklý klid. Čekal, že tu najde Jasmínu, jak si ho prohlíží se založenými rukama a nevěřicně krotí hlavou, aby mu jasně dala najevo, jak žalostně teď vypadá. „Jasmíno?“ zvolal znovu její jméno, zatímco se pomalým krokem vymotával z labyrintu modlitebních lavic. Jeho hlas se v potmělé místnosti rozléhal jako hromobití. Z vitrážového okna na něj povýšeně shlížel obraz Empyre. Kolikrát ji prosil o pomoc té noci, co jej tu soudkyně Arceneauxová dlouhé hodiny mučila? Nakonec to ovšem byla Aurélie, ne Empyrea, kdo jeho volání a modlitby vyslyšel. To Aurélie ho tehdy zachránila. Držela ho v náručí. Vyléčila jeho zranění. A pak přímo před ním zemřela.

Zan byl náhle plný vzteku, popadl jednu z židlí, co stály v kněžišti, a vrhnul ji Empyree přímo do její uštěpačné tváře.

Ozvala se kakofonie praskavých zvuků, jak se skleněná výplň roztránila. Když se rozvířený prach zase usadil, bylo přes vysklený rám vidět na zimní oblohu a měsíc, který teď na ní zářil...

A také na postavu směřující do bludiště z živého plotu se svíčkou v ruce.

Zan si nyní byl jistý, že to nebyla Jasmína – ta osoba byla příliš vysoká a široká. Prolezl prázdným okenním rámem a vydal se



za cizincem, pod botami mu přitom několikrát zakřupaly skleněné střepy. „Stůjte!“ zavelel Zan rázně. „Co jste zač? Co tady pohledáváte?“

Od vyhoření sídla a masakru, který v přilehlé vesnici spáchal Tribunál, už tu kromě Zana nikdo nezůstal. Tak kdo se to tu potlouká v ruinách, ještě k tomu v noc Zimního slunovratu?

Bez listí byl živý plot spíš změtí trnitých větví, takže Zan mohl přes mezery mezi nimi světlo snadno sledovat, aniž by musel nějak zvlášť přidat do kroku. Když se z bludiště vymotal, po tajemném vetřelci náhle nebylo ani stopy, jeho pozornost však upoutala Madrona, Auréliina neposlušná klisna. S hlavou u země se procházela podél nízké kamenné zdi, kde nejspíš pátrala po zbytcích zeleninové zahrady. Když se k ní přiblížil, vyšly jí z nozder dva obláčky páry. Poplácal ji po zádech. „Jak ses dostala ze stájí?“

Namísto odpovědi se ho pokusila kousnout, on byl ale dost hbitý a stačil uskočit dřív, než mohla sevřít čelisti. Chtěl jí vynadat, na okraji zahrady ovšem opět zahlédl tajemného cizince, který si, jak se zdálo, prohlížel prázdnou vesnici na úpatí kopce. Jak teď na něj Zan lépe viděl, poznal, že jde o muže. Dosti zavalitého muže, oblečeného v mnišské kutně, který se tedy nejspíš hrabal v těch několika málo věcech, co tu po Ursových kněžích zbyly.

Zan se přehoupl přes zeď a zakřičel: „Hej!“ Nebýt těch mniichů, Aurélie by před několika měsíci Tribunálu jen stěží unikla; byli to její přátelé. Kromě vína, kterého si rád přihnul, se Zan k jejich majetku choval vždy s úctou. To, že si někdo dovolil památku na jejich život v Stella Regina takhle znesvětit, jej dočista rozzuřilo. „Hej, vy!“ zavolal znovu. „Mluvíím s vámi!“

Popadl muže za rameno, hned ho ale zase pustil a zalapal po dechu, jak mu rukou projel mrazivý záchvěv.

Muž se pomalu otočil, jeho kulatá tvář vypadala ve světle svíčky jako měsíc v úplňku. Zan s hrůzou o krok ustoupil. Když tenhle obličej viděl naposledy, jeho majitel byl zavěšen hlavou dolů nad Stellingým oltářem a již téměř vykrvácel.

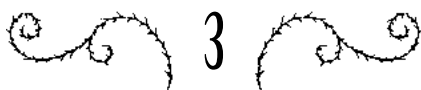
Otec César.

Knězovo roucho bylo u pasu nasáklé krví, přes prořezanou látku byla vidět groteskní rána na jeho břicho a z ní trčící vnitřnosti. Natáhl směrem k Zanovi ruku s rozevřenou dlaní, jako by ho chtěl pomazat na čelo. Zan ucukl, zatímco prsty knězovy ruky náhle začaly měnit svůj tvar, prodlužovat se a ztenčovat. Také Césarova kůže začala blednout, jeho hlava klesat a prohýbat se, až už to nakonec César vůbec nebyl.

Byla to Isobel Arceneauxová. Měla uhlově černé oči a fialové rty, pod kůží jí vystupovaly černé žíly, její vlasy, dřív tak lesklé, teď byly spleené do nevzhledných chomáčů. Ústa měla otevřená, jako by chtěla něco říct, nevycházel z nich ale žádný zvuk.

Zan s žaludkem naruby ustoupil vzad a vyskočil na nízkou zahradní zeď. Svými prudkými pohyby vystrašil Madronu, která se podél zdi rozběhla. Když byla dost blízko, zoufale se na ni vrhnul, a jak jí dopadl na záda, vyrazil jí dech.

Rozhořčeně zařehtala, on se ale stačil vzpamatovat a oběma rukama se chytil kolem jejího krku, aby ho nemohla shodit. Když se odvážil ohlédnout přes rameno, Arceneauxová byla pryč, byl ovšem vidět zářící ciferník hodiny Stella Regina, obě jeho ručičky nehnutě ukazovaly na dvanáctou.



**KELLAN**  
**Zimní slunovrat**  
**1620**

**K**ellan zakašlal a vyprskl několik kapek krve, které na špinavé podlaze vytvořily obrazec podobný souhvězdí. Jeho protivník, s tělem jako medvěd, rukama jako lopaty a krví zalitýma očima, proti němu vyrazil, připraven zasadit rozhodující úder.

Kellan se postavil na nohy, a ačkoliv v ústech cítil kovovou pachut' od krve, která se mu valila z rozbitého rtu, stále měl na tváři široký úsměv. Muž se na něj vrhl s napřaženou pěstí, Kellan se ale stačil přikrčit a podkopnout mu nohy. Protivník se svalil na zem jako pytel brambor; to byla právě ta chvíle, na kterou Kellan od samého začátku jejich souboje čekal. Než se soupeř vůbec stačil narovnat, Kellan mu zezadu omotal svou pravou paži kolem krku.

Muž kolek sebe máchal a kopal, Kellanovo sevření ale nepolevovalo, naopak bylo stále těsnější. Kellan totiž moc dobře věděl, že pokud tuhle příležitost promarní, žádnou další už nedostane. Teprve když muž dočista přestal klást odpor, Kellan povolil a nechal ho bezvládného dopadnout na zem, zatímco mu celé obecní arény začalo tleskat.

„Ve třetím kole,“ prohlásil Malcolm, organizátor zápasů, „Gryf porazil Mastifa a stává se tak dnešním vítězem!“

Tohle se Kellanovi nikdy neomrzelo. Překročil Mastifovo nehybné tělo, pomalu si sundal rukavice a vítězoslavně zdvihl obě paže do vzduchu.

Z obecenstva se ozvalo několik zalapání po dechu, následovaných pregnantní chvílí ticha, než dav propukl v hlasitý jásot.

Nejenom že právě skolil nejproslulejšího zápasníka arény, navíc to dokázal bez jedné ruky.

Otáčel se na všechny strany a vychutnával si ovace od diváků, když tu náhle zahlédl záblesk zrzavých vlasů, jak se jedna ze zahalených postav v publiku obrátila a vydala se směrem k východu. Nadšení z něj pomalu vyprchalo a dostavila se únava, jak z dnešního zápasu, tak z předcházejících šesti týdnů.

U Malcolma si později vyzvedl svou výhru a vyrazil do chladných ulic nočního města. Nasadil si kapuci a shrbil ramena, takže nebyl k rozeznání od mnoha podobných chodců, co si hleděli svého a bezduše si vykračovali po místních cestách. Na opačném konci města čněl do výše majestátní hrad, který měl občanům města Syric neustále připomínat, kdo je jejich vládce, ačkoliv to na kvalitu jejich života mělo jen pramalý vliv.

Hrad byl pořád stejný, zato zbytek města dostál od té noci, kdy z něj s Aurélií odešli, drastických změn. Po útěku královny Genevieve a Simona de Achlev nechal Tribunál město neprodyšně uzavřít, vstup a odchod byl dovolen jen několika málo vyvoleným. Tento dekret vydala sama soudkyně Isobel Arceneauxová, tehdejší hlava Tribunálu, těsně předtím, než vyrazil na Konrádovu korunovaci v Kellanově rodinném sídle v Greythornu.

Po pěti stoletích teroru nakonec Tribunálu zlomilo vaz právě rozhodnutí uzavřít zdi města. Na běžné lidi tehdy odříznutí od obchodu a cestování přineslo bídu a utrpení, jaké už nedokázali

snášet. Ještě předtím, než se k městu vůbec donesly zprávy o smrti soudkyně Arceneauxové, se už většina jejích úředníků houpla na těch samých šibenících, na které sami donedávna posílali odsouzence.

Kellan se zamyslel, zda vůbec bude možné z města smýt ty vraždy, zlovůli a týrání, ke kterým tu po staletí docházelo. I aréna, ve které dnes zápasil, dřív sloužila Tribunálu jako soudní dvůr, kde obžalované zamykali do nepohodlných klecí a vystavovali je surovým výslechům, jejichž účelem nebylo dokázat vinu či nevinu, nýbrž ponížit. Důkazy o vině si ostatně inkvizitoři mohli vymyslet sami, pokud k tomu měli dostatek tvořivosti a odhodlání. A ani jedno jim nikdy nechybělo.

Teď už sice Tribunál formálně nedržel žádnou moc, jejich vliv však v Syricu stále byl, a nejspíš ještě dlouho bude, cítit jako zažraná mastná skvrna.

Když dorazil na náměstí, začalo hustě mrholit. Jindy se tu za Zimního slunovratu tancovalo a zpívalo, hodovalo na pečených husách a jablkách, nebo jen s připravenými svíčkami a zvony napjatě vyčkávalo, až hodiny na věži odbijí půlnoc a oficiálně tak ukončí nejdlejší noc v roce. Teď tu sice postával malý hlouček lidí, nikdo z nich ovšem svíci ani kravský zvon neměl, Jenom tiše stáli a naslouchali muži uprostřed, který jim kázal ze sedla svého vraníka.

Kellan neslyšel, co ten muž vykládal, a ani ho to nezajímalo. Od pádu Tribunálu se to tu jen hemžilo různými fanatickými vyznavači Emphyrey i jiných božstev, se kterými nechtěl mít nic společného. Co nejrychleji prošel kolem posluchačů a vstoupil do taverny, která měla na vývěsním štítu vyobrazenou zlomenou lyru. Jmenovalo se to tam U Mazaného barda. Uvnitř to páchlo po okoralém chlebu a zkaženém pivu, ale měli tam celkem

pořádek a hostinský, Ivan, mu nikdy nepokládal všetečné otázky. Kellan mu zaplatil jednou ze svých nově vyhraných mincí a vystoupal po schodech za výčepem.

Když vešel do svého pokoje, zjistil, že uvnitř už někdo je.

Čekala tam na něj, z jediného okna, co místnost měla, shlížela na město, její siluetu ozařovalo světlo z měsícem zalitého ciferníku hodinové věže na opačné straně náměstí. Její vůně, směs horského vzduchu, táborového ohně a půdy nasáklé deštěm, se linula napříč celým pokojem.

„Já věděl, že jsi to byla ty,“ pronesl Kellan po chvíli ticha, „koho jsem zahlédl v aréně.“

Rozeta se pomalu otočila, její žluté oči zpod kapuce doslova svítily. „Zprvu jsem tě hledala na hradě,“ odvětila, „tam mi ale řekli, že už tě několik dní neviděli.“

„No,“ Kellan si sundal zmáčený plášť a pověsil ho na věšák u dveří, aby uschl, „tak to se spletli. Nebyl jsem tam už dva týdny, a to přinejmenším.“

„Kellane,“ řekla mu Rozeta přísně, „nemyslíš, že Konrád po svém boku potřebuje někoho, jako jsi ty? Dlužíš mu –“

„*Nic* mu nedlužím,“ vyštěkl po ní Kellan. „Nikomu z té rodiny *vůbec nic* nedlužím.“

Rozetě se zkřivila ústa, jako by se zakousla do něčeho hořkého, ovšem neoponovala mu. Sice to nebyla ona, kdo mu usekl ruku v zápěstí, na okolnostech, které k tomu vedly, ovšem jasný díl viny nesla, a toho si byla velice dobře vědoma.

Během dlouhých nocí v greythorneském sklepení se sice dost sblížili, jeho zármutek a její pocit viny teď mezi ně ovšem vrazily klín.

Po delší odmlce řekla: „Kdo za něj bude bojovat, když ne ty?“

„Já teď bojuju jen sám za sebe.“

„Neměla jsem na mysli to, jak sebou necháváš za pár mincí házet v aréně,“ upřesnila, „jsi přece voják, *ochránce*. Konrád je sice král, je to ale taky ještě chlapec a –“

Kellan se usadil na židli u malého stolku, na kterém už měl přichystaný podnos s obvazy, několika lahvičkami lékařského lihu a malým, ušpiněným zrcátkem. „Už jsi skončila?“ zeptal se a sáhl po jedné z lahviček. „Ze všeho toho házení mě dost bolí hlava.“

„Ukaž,“ řekla podrážděně po chvíli sledování jeho snah jednou rukou namočit obvaz do alkoholu, „já to udělám.“

Když mu čistila ránu nad obočím, zasýčel bolestí. „Nepotřebuju tvou pomoc. Klidně to zvládnou sám.“

„To vidím“ odvětila mu a opět mu na čelo přiložila své chladné prsty. Když myslela, že odvrátil pozornost, sklouzla krátce k pahýlu na jeho zápěstí, než se vrátila k ošetřování jeho obličeje.

Když je Aurélie pomocí magie z jeho prolité krve přenesla k Tichému kanárkovi, Rozeta celou noc sešivala cáry jeho kůže, aby jimi zakryla odhalenou kost. Díky tomu se rána relativně dobře zacelila. Daleko horší následky ale mělo to *druhé* zranění, jenž té noci utřžil: trauma ze ztráty bratra, domova, pravé ruky, smyslu života... a samotné Aurélie.

Ve své mysli ji stále viděl: její světle popelavé vlasy vlající ve větru, s purpurovou svatozáří nad hlavou a obklopenou poletujícími žhavými uhlíky, jasně kontrastujícími s tmavou oblohou. A záblesk meče v jejích rukou.

A pak uslyšel ta slova.

*Mrzí mě to.*

Nejspíš sebou nevědomky škubl, protože zaslechl, jak Rozeta říká: „Já vím, bolí to. Ta rána je dost hluboká.“

*To si ani nedovedeš představit,* pomyslel si.

Poté, co mu náležitě ošetřila oděrku nad okem, začala opatrně zkoumat další, více či méně zhojené, podlitiny na jeho tvářích a bradě. Bylo jí ho líto, dalo se jí to vyčist z obličejů.

Prudce vstal, aniž by jí dal příležitost dostat se k jeho rozbitému hornímu rtu. Bylo toho na něj moc. Její uštěpačné poznámky mu byly nepřijemné, ovšem tahle přesládlá lítost byla přímo *nesnesitelná*.

„Ublížila jsem ti?“ zeptala se. Myslela si, že se ošívá kvůli jejím léčitelským snahám. „To mě moc mrzí, já –“

„Co tady vlastně pohledáváš, Rozeto?“ zeptal se jí Kellan a vykročil směrem ke krbu. Vyznělo to o dost nevládněji, než zamýšlel, ovšem teď byl příliš unavený na dodržování etikety, kterou by Rozeta navíc stejně s největší pravděpodobností nedocenila.

Z ramene si sundala tašku, rozeprala ji a opatrně vytáhla její obsah. Byla to nová rukavice, vyrobená z jemně tkané, stříbrné látky. Kellan materiál ihned rozpoznal: stříbrovlákno upředené na jejím čarovném kolovratu. Rukavice vypadala na pohled lehká a křehká, ovšem Rozeta ji držela, jako by byla výrazně těžší.

„Přece by to nebyl Zimní slunovrat, kdybys nedostal dárek,“ řekla a rukavici mu nabídla.

Zamaskovat ztracenou ruku by mu tahle rukavice nejspíš nepomohla, naopak by na sebe přitáhla ještě víc pozornosti. Odráželo se od ní světlo, na jejím povrchu byl patrný vzorek záhybů a uzlů stříbrného filigránu. Byla to nádhera. Rozeta si na tomhle svém výtvoru rozhodně dala záležet.

Mlčky stál na místě a nechal Rozetu, aby za ním přišla, zdvihla jeho paži a rukavici mu navlékla na zápěstí. Rukavice byla dost dlouhá a sahala mu až po loket.

Rozeta začala na Kellanovu paži ve zvláštních vzorcích přikládat své štíhlé prsty, s každým jejich dotekem ucítil ve svalech



slabé zabrnění, jako by mu kůži i kost prošivala nějakou neviditelnou nití, tvořenou čistou energií.

„Co to *děláš*?“ zeptal se napůl nesouhlasně, napůl ohromeně.

„Pšt,“ odpověděla mu, obočí přitom měla svaštěné soustředěním, „za chvíli uvidíš.“

Zatímco ji sledoval při práci, vlákna v jeho paži se jakoby začala proplétat s těmi v rukavici, která teď dostávala barvu tekutého stříbra. Jeden po druhém se rovněž začaly plnit a zpevňovat také její prsty.

Zdvihl paži, aby se mohl zblízka podívat na kovovou kopii své ztracené ruky. S ústy otevřenými v němém úžasu ji obracel a prohlížel si ji ze všech úhlů. Takové množství kovu by pro něj měla být citelná zátěž, on však téměř žádnou hmotnost navíc nezaznamenal.

Když bylo její kouzlo hotové, leskla se celá rukavice jako naleštěné zrcadlo.

Rozeta o krok ustoupila a zeptala se: „Jaký z ní máš pocit?“

„Dobrý,“ řekl a ruku ještě několikrát zvedl a položil. Byla v klidné poloze, prsty byly natažené a blízko u sebe. „Z té váhy navíc mě trochu bolí rameno, ale to je jen o zvyku, pak už to bude v pořádku.“

„Ne,“ přerušila ho, „Jaký z ní máš *pocit*?“ Natáhla svou ruku a přiložila ji k té jeho, aby se dotýkali špičkami prstů. „Cítíš to?“ zeptala se.

„Měl bych?“

„Ano,“ řekla mu, „je vyrobená ze stříbrovlákna.“

„No a...?“

„I já jsem ze stříbrovlákna,“ připomněla mu a na místě se přeměnila do liščí formy. Svýma žlutýma očima na něj mrkla, zaklonila hlavu a přeměnila se zase zpět.

„Stříbrovlákno nemá žádnou pevně danou podobu – může se stát čímkoliv budeš chtít. Ta rukavice je nyní spjatá s tvou myslí, takže jí můžeš svou vůlí ovládat a měnit její tvar. Zkus si to.“

Kellan udělal, jak mu řekla. Natáhl svou novou stříbrnou ruku před sebe a naplno se soustředil na to, aby se prsty na ní ohnuly směrem dolů. Vůbec na nic jiného nemyslel, jen na ruku usilovně zíral, až mu na čele vyrašily kapky potu a na krku vystoupily žíly.

Rozeta to celé sledovala a ani ona zřejmě nebyla spokojená s výsledkem. „Pokud chceš pohnout prsty,“ poradila mu, „jednoduše jim *poruč*, ať se pohnou.“

Kellan svůj pokus se soustředěním vzdal a namísto toho se zlostným výkřikem udeřil svou topornou rukou do jednoho ze sloupků postele, který se roztříštil na kusy. Rozeta překvapením zamrkala a rychle se nadechla, načež k němu přistoupila a zuřivě ho políbila.

Chtěl ji odstrčit a zachovat si tu poslední špetku hrdosti, co mu ještě zbyla... ale nedokázal odolat. Probudila v něm jiskru. Polibek jí se stejnou intenzitou vrátil; o chvíli později mu svlékla kabát i košili a nehty se zaryla do jeho odhalených lopatek, zatímco ji nesl do své postele.

Když pak leželi vedle sebe, bez doteku a zakrytí jen peřinami, hodinová věž na náměstí začala odbíjet celou. Rozeta si oblékla šaty a došla k oknu.

„Půlnoc,“ řekla a v duchu začala počítat bití zvonů. Osm. Devět. Deset. Jedenáct –

Najednou se rozhostilo ticho. Zvony uprostřed tónu zmlkly. Rozeta za oknem zpozorněla.

„To ne,“ zašeptala a svraštila obočí, jako by chtěla ručičky hodin rozpohybovat *silou vůle*.

Ty se ale ani nehnuly.



## Konrád Noc zimního slunovratu 1620

**K**onrád měl už od útlého dětství se sestrou výjimečný vztah. Většina lidí, včetně jeho vlastní matky, ho tak usilovně připravovala na jeho budoucí roli krále, že mu ani na chvíli nedovolili prožít dětství takové, jak se patří. Ne však Aurélie. Ta mu čítávala veselé příběhy, učila ho nejrůznější říkanky a sdílela s ním i svá tajemství. Vymýšlela pro ně různé dobrodružné hry, například hledání pokladů, symbolizovaných barevnými stužkami, které měly na konci přivázané nejrůznější drobné odměny. Zatímco ostatní po něm chtěli, aby jen tiše seděl, Aurélie se s ním veese proháněla po hradních chodbách. Její společnosti se nikdy nedokázal nabažit, všude ji doprovázel jako věrné štěně a naschvál před ní zakopával o vlastní nohy. Aby ji rozesmál a vysloužil si její náklonnost.

Právě během jedné z dobrodružných her o ní poprvé uslyšel ty řeči. Úspěšně sledoval stužky, našel svou odměnu – balení fíků kandovaných v cukru – a schoval se pod stolem, aby si je mohl nerušeně sníst, když kolem prošly dvě štěbetající pokojské. „Ohrožuje vlastního bratra,“ tvrdila jedna z nich, „čarodějnice se nikdy nespokojí s tím, co má. Má zálsuk na trůn a nebude se zdráhat použít násilí. Už nemá strach ani z Tribunálu.“

„Myslím, že je má podplacený,“ tvrdila zase ta druhá. „Viděla jsi, jak se na toho kluka dívá? Čirá závist. Čirá zloba. To ti povídám, určitě mu podstrčí nějaký lektvar, nebo mu dá do jídla jed. Nebo nafinguje nějakou tragickou nehodu. Třeba ho vyhládá na nějakou římsu a z té ho pak shodí.“

„Kluk nešťastná,“ odpověděla ta první smutným tónem, jako by už snad Konrád byl po smrti, a cvakla zuby, „a přitom by z něj jednou mohl být takový hezký král.“

Udělal se mu zle, fík, co měl právě v ruce, upustil na podlahu a krabičku se zbývajícími od sebe odstrčil pryč. Aurélie že by mu chtěla ublížit? *Zabít* ho?

Jeho obdiv k Aurélii se rychle změnil v podezřívavost. Zpětně si pak vyčítal, že se jí tehdy tak stranil.

I tak se od ní během těch několika let stačil mnohému naučit: jak splynout s okolím a stát se tak téměř neviditelným, schovávat věci na místa, kde je lidi nenapadne hledat a – což bylo nejdůležitější – jak se nepozorovaně proplížit do hradu a zase z něj.

Když se teď skrytý ve stínu plížil postranními chodbami, v duchu jí za tyto lekce poděkoval, byť nezanedbatelnou roli hrálo i to, že Hector a Pomeroy – jeho noví tělesní strážci – ve své profesi nijak zvlášť nevynikali.

Kellan by se takhle snadno ošálit nenechal, jenže toho už ale královský trůn ani rod, který na něm seděl, nikterak nezajímaly. Do města Konráda ještě doprovodil, jakmile ale dosáhli královského dvora, pověsil kariéru osobního strážce na hřebík. Ani se pořádně nerozloučil, svůj kapitánský plášť prostě jen nechal úhledně poskládaný na posteli ve své komnatě.

Nakonec to tak asi bylo nejlepší, řekl si Konrád. Kellan v něm pořád viděl spíš dítě než krále a podle toho se k němu také choval: zpochybňoval každé jeho rozhodnutí a podrýval jeho

autoritu. To Konrád neměl zapotřebí. Bohatě si na to totiž vystačil sám.

Když překonal vnější bránu – poslední překážku na jeho tajné cestě z hradu –, začínalo se smrákat a vál chladný, zimní vítr. Trochu si načechral šálu, aby zakrývala kromě krku také spodní část jeho obličeje a vlněnou čepici si zase posadil na hlavu tak, aby zpod ní nevyčůhoval jediný pramínek jeho kudrnatých, světlých vlasů. Zase si v duchu přál, aby byl o něco vyšší; jeho mládí jej nečinilo zranitelným jenom na královském dvoře, ale také tady venku. Ulicemi města kráčel zprvu dosti rozpačitě, jak se ale blížil k náměstí, začal se kolem něj tvořit dav, ve kterém se mohl snadno skrýt, což mu dopřálo alespoň trochu klidu a jistoty.

Když konečně stanul na náměstí, s úlevou si oddychl, protože spatřil hlouček lidí, který se shromáždil pod místní hodinovou věží.

Jeho přání byla vyslyšena, kazatel tu přednášel i dnes.

Konrád se s tím mužem poprvé setkal během svého návratu do Syricu, když jeho kočár projížděl přes tohle náměstí směrem na hrad. Už tehdy seděl na vraném koni, oblečený do roucha z fialového sametu. U krku měl zavěšený těžký medailon – stříbrný, ve tvaru měsíce.

Když byli tehdy v půli náměstí, kočár náhle zastavil. V cestě mu stál proud lidí, kteří si na náměstí přišli právě tohohle kazatele poslechnout. Jak začal své kázání, jeho hlas se rozléhal také uvnitř kabiny kočáru.

„Doba králů je již u konce,“ slyšel jej Konrád provolávat. „Naše náruč je ovšem otevřená i pro ty, kteří se tímto titulem dříve honosili! Přidejte se k nám jako přátelé, jako rovní k rovným!“

Konrádův kočár byl černý a úplně obyčejný, takže ten muž nemohl tušit, že v něm cestoval renaltský král. Ale i tak... Konrád

se nedokázal. Zbavit pocitu, že to nějak věděl. Že jeho slova nebyla určena shromážděnému davu, nýbrž jen a přímo jemu.

Od okamžiku, kdy muže poprvé spatřil, cítil Konrád stále silnější nutkání vrátit se na náměstí, aby kazatele vyhledal a naslouchal tomu, co měl na srdci. Ta myšlenka mu v hlavě neustále vyvstávala a potlačovala všechno ostatní. Připadal si jako ryba chycená na háčku, bez ohledu na to, jak silně se bude snažit vzpírat a plavat opačným směrem, stejně ho jednou rybář navine. Tak proč to oddalovat?

Když k němu Konrád došel blíž, kazatel zrovna ukazoval na ciferník hodin nad sebou: „To bude první ze znamení, která v Půlnočních listech předpověděl velký mág Fidelis První před více jak tisícem let!“ Zmíněnou knihu zdvihl vysoko nad hlavu. „*Až v posledním okamžiku nejkratšího dne dvě mohutné paže zamíří k nebesům a ustanou, vězte, že čas Emyreina sestupu na zem konečně nadešel!* Zimní slunovrat je právě dnes, přátelé. Až se přesně o půlnoci hodiny zastaví, vzpomenete si, že já, Fidelis Čtrnáctý, jsem to předpověděl.“

Konrád se prodral davem a s přivřenýma očima si muže prohlížel. V jeho rázném tónu a plynulých gestech bylo cosi hypnotického. A také v jeho očích, neuvěřitelně jasných a kontrastujících s okolní tmou.

Tehdy těma očima začal tčkat po shromážděných posluchačích a Konrád zase ucítil ten samý pocit, jako tehdy v kočáře, jako by ho někdo stáhl z kůže a otevřel mu lebku. Jako by všechny jeho myšlenky, vzpomínky, tužby i obavy už nebyly jen v jeho hlavě, nýbrž všem na očích.

Fidelis Čtrnáctý se pousmál, jako by Konrádovo momentální rozpoložení vycítil a dělalo mu dobře. Pak zvedl svůj medailon, aby na něj všichni viděli. Byl kulatý, vyrobený z bílého zlata

a jeho kraj zdobily zvláštní piktogramy. „My z Kruhu půlnoci po těchto znameních pátráme již dlouhá staletí! Dlouho jsme se museli skrývat před intrikami a perzekucí Tribunálu, ale konečně jsme se dočkali konce jejich tyranie a jejich falešného učení!“

Tato proklamace si od davu posluchačů vysloužila bouřlivý souhlas.

Kazatel zase vrátil medailon na původní místo a výrazně ztišil hlas, jako by se chystal posluchačům prozradit nějaké tajemství. „Mějte se na pozoru, přátelé; hodiny budou jen předzvěstí velkého utrpení, které bude následovat. Empyrea již dlouho na náš zkažený svět shlíží a vidí jeho nedostatky. Vidí všechnu vaši trýzeň a velice ji to rmoutí. Tenhle svět – tenhle ponurý, špinavý, *zkažený* svět – ji zklamal. A zklamal také *vás!*“

Lehce zatahal za uzdu a jeho kůň se začal davem pomalu protloukat. „Naše Bohyně si nejvíc ze všeho přeje, aby její oddaní synové a dcery – spravedliví a vyvolení lidé! – očistili tento svět od špíny, aby se vzepřeli všem těm, kdo je chtějí ovládat a poroučet jim, a aby se místo toho tělem i duší podřídili její vůli. A až jí svou oddanost dostatečně prokážeme, vezme nás do svého náručí a dovolí nám vstoupit do síni svého nebeského paláce věčné krásy a hojnosti. Jen se rozhlédněte kolem sebe. Pohledte na všechnu tu bídu, kterou jste museli tak dlouho snášet. Vy všichni jste splnili první zkoušku oddanosti k Bohyni: zkoušku pokory. A vedli jste si přitom více než obstojně.“

Jedna žena stojící v přední řadě na kazatele upřeně zírala, v jejích očích žhnula plamenná nenávist. „Ale co všichni ti hříšníci? Co se stane s *nimi?*“

Muž se usmál a předklonil se, aby mohl vzít její ruku do svých. „Nemusíš mít strach, drahá přítelkyně. Protože až bude Empyrea tuto zemi čistit, bude tak činit pomalu, ale o to ničivěji. Ty a já